

Lamentacje

Rozdział 1

1. Jakże samotna siadła osierocona jakby wdowa stolica niegdyś wielkiej ludności. Pani pomiędzy narodami, przywódczyni pośród krain zamieniła się w hołdownicę. 2. Więc rzewnie płacze w nocy, a po jej twarzy płyną łzy. Nie ma nikogo, kto by ją pocieszył, ze wszystkich jej zalotników; sprzeniewierzyli się jej wszyscy przyjaciele, stali się jej wrogami. 3. Z powodu nędzy i twardej służby tuła się Judea, osiadła wśród pogan i nie znajduje wypoczynku. Pośród przesmyków kraju doścignęli ją wszyscy jej prześladowcy. 4. Drogi do cyjońskiej stolicy sposepniały, gdyż nie ma nikogo, kto by pielgrzymował na święto. Opustoszały wszystkie jej bramy, a jej kapłani wzdychają; dziewice jej są znękanе, a jej samej jej samej gorzko. 5. Jej ciemężcy stanęli na czele, jej wrogowie czują się bezpieczni. Bo WIEKUISTY przepelnił ją żałobą z powodu mnóstwa jej grzechów; jej dzieci poszły w niewolę przed obliczem ciemężyciela. 6. Tak odeszła od córę Cyonu cała jej wspaniałość. Jej przywódcy podobni są do jeleni, co nie znalazły paszy; zatem bezsilni szli przed poganiaczem. 7. W dniach nędzy i swojego tułactwa Jeruszałaim pamięta wszystko, co było dla niej cenne od starodawnych dni. Gdy jej lud dostał się w moc ciemężcy nikt jej nie wspomógł, zaś ciemężcy przyglądali się oraz naśmiewali z jej klęsk. 8. Jeruszałaim ciężko zgrzeszyła, dlatego się zamieniła w ohydę. Wzgardzili ją wszyscy, którzy ją czcili, bowiem ujrzeni jej hańbę; a ona sama jęczy i się odwraca. 9. Jej nieczystość na skrajach jej szat; nie wspomniała na swą przyszłość. Tak dziwnie spadła głęboko oraz nie ma nikogo, kto by ją pocieszył. WIEKUISTY! Spójrz na moją nędzę, gdyż tryumfuje wróg. 10. Ciemężca wyciągnął swoją rękę na wszystkie jej skarby. Tak, widziała jak poganе wtargnęli do jej Świątyni; oni, o których rozkazałeś: Nie wolno im wchodzić do Twojego zboru. 11. Jęczą wszyscy jej mieszkańcy i poszukują chleba; oddają swe kosztowności za strawę, aby posilić duszę. Spójrz WIEKUISTY i zobacz, jak jestem poniżona. 12. Oby was to nie spotkało, wy wszyscy, którzy przeciągacie drogą. Spójrzcie i zobaczcie czy jest taki ból jak moja boleść, jaką mi uczyniono? Mnie, którą WIEKUISTY napełnił żałobą w dzień Swojego płonącego gniewu. 13. Z wysoka zesłał ogień w moje kości oraz je opanował. Zastawił sidła na me nogi oraz mnie odtrącił do tyłu; uczynił mnie pustkowiem oraz na zawsze zbolałą. 14. Jego ręką naciśnięte jest jarzmo moich grzechów; splotły się oraz złożyły na mym karku; złamał moją siłę. Pan wydał mnie w ręce, z których nie mogę powstać. 15. W moim środku Pan podeptał wszystkich mych bohaterów, ogłosił uroczystość przeciw mnie, aby skruszyć moich młodzieńców. Pan tłoczył prasę dziewiczej córce judzkiej. 16. A ja nad tym płaczę; we łzach rozplywa się moje oko. Bo dalekim ode mnie wydaje się pocieszyciel, który by pokrzepił moją duszę. Me dzieci osowiały, ponieważ wróg wziął górę. 17. Cyon wyciąga swoje ręce, lecz nie ma kto by je cieszył. Dokoła, przeciwko Jakóbowi, WIEKUISTY powołał jego ciemężców; pośród nich, Jeruszałaim zamieniła się w ohydę. 18. Sprawiedliwy jest WIEKUISTY, gdyż opierałam się Jego ustom. Słuchajcie tego wszystkie narody i spójrzcie na moją boleść. Dziewice oraz moi młodzieńcy

poszli w niewolę. **19.** Wzywałam mych zalotników, ale mnie zdradzili. Moi kapłani i starsi umierali w mieście, kiedy szukali strawy, aby posilić swoją duszę. **20.** Spójrz, WIEKUISTY, jak mi ciasno oraz jak wrze me wewnątrz. W moim łonie przewraca się serce, gdyż jestem krnąbrna i byłam krnąbrna. Na zewnątrz miecz osierocał, a wewnątrz mór. **21.** Słyszeli jak jęczałam, lecz nie było nikogo, kto by mnie pocieszył; wszyscy moi przyjaciele usłyszeli o moim nieszczęściu oraz się uradowali, że Sam to uczyniłeś. Sprowadzisz dzień, który zapowiedziałeś, a wtedy będą podobni do mnie. **22.** Niech przyjdzie przed Ciebie cała ich niecność i im uczyn, tak jak mnie uczyniłeś z powodu wszystkich moich grzechów. Gdyż niezliczone są moje męki, a moje serce boleje.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012